

er foretaget af Det statistiske Departement gentagne Gange, og som hver Gang har ført til det samme Resultat. Og det ærede Medlem maa heller ikke glemme, at den Lovgivning, som det foreliggende Lovforslag skal tjene til Afløsning af, er en Lovgivning, som har givet Anledning til særdeles store Udgifter. Jeg har i det høje Folketing redegjort for — og ogsaa nævnt det ved Behandlingen her i Gaar —, at Aldersdomsunderstøttelsesudgifterne i et Tiaar er blevet seksdoblet. Det er dog, synes det mig, en Udvikling, som det ærede Medlem med den Betænkelighed, som han bærer til Skue overfor dette Spørgsmaal, burde tage Hensyn til, og jeg gad spurgt det ærede Medlem, hvilke Midler han raader over til at standse denne Udvikling, hvis han ikke vil benytte det Middel, der her er lagt paa Tingets Bord. Det ærede Medlem sagde, at det er en Skønssag, hvad man vil kalkulere Udgifterne til. Ja, naar man opstiller en løs Kalkulation, er der jo altid Plads for et Skøn, og jeg vil naturligvis ikke garantere for, at et Beløb af 50—60 Mill. Kr. vil kunne slaa til, at Udgifterne ikke vil kunne blive noget højere. Det vil bl. a. bero paa, i hvilket Omfang de Personer, som faar Adgang til Aldersrente, vil benytte denne Adgang. Det ærede Medlem mener, at enhver, som overhovedet kan faa 50 Kr. ad den Vej, vil søge dem. Den Betragtning deler jeg ikke, det tror jeg ikke vil blive Tilfældet, selv om jeg erkender, at det vil være ganske naturligt og rimeligt, om de paagældende gør det. Men lad saa ogsaa det blive Følgen, at vi kommer op paa en Udgift af over 50 Mill. Kr., saa maa det ærede Medlem jo dog ikke glemme, at med Dyrtidens Fald vil ogsaa Udgifterne til Aldersrenten gaa ned, idet Dyrtidstillæget af sig selv vil dale. Og det ærede Medlem maa heller ikke glemme, at efterhaanden som vi rykker frem i Aldersklasserne fra det 60de til det 65de Aar, altsaa efterhaanden som vi passerer den 10-aarige Overgangsperiode, vil Aldersklasser blive skaaret fra og Udgifterne derigennem falde.

Det ærede Medlem kom saa ind paa Forsikringstanken og sit varme Ønske om at faa denne Tanke optaget ved denne Lejlighed. Jeg forstod ogsaa, at den skulde prøves i det Udvalg, hvortil Sagen vil blive henvist. Nu er der jo Folk, som fører Forsikringstanken frem ud fra en virkelig varm Interesse for den og Kærlighed til dens Gennemførelse, men der er ogsaa Folk, som fremfører denne Tanke for at udnytte den i et helt andet Formaalets Tjeneste, og jeg ved ikke noget om, at det Parti, paa

hvis Vegne det ærede Medlem her talte paa noget Tidspunkt under Sagens Behandling i Invaliditets- og Aldersdomskommissionen ytrede Interesse for Forsikringstanken. Jeg ved ikke bedre end, at i den Betænkning, som denne Kommission afgav, tog de Medlemmer, der sad som Repræsentanter for de Konservative, Afstand fra Forsikringstanken, og jeg ved heller ikke af, at der i Partiets Program er givet Udtryk for noget varmt Ønske om denne Tankes Fremme i Forbindelse med Hjælp til de gamle. Det maa derfor unægtelig i nogen Grad overraske mig, at det ærede Medlem her stiller i Udsigt ikke at ville medarbejde paa dette Lovforslags Gennemførelse, men at ville stille Krav om, at der nu nedsættes en Kommission, som skal arbejde for Folkeforsikringstankens Realisation. Og medens dette Arbejde sker, skal vi blive ved den hidtidige Aldersdomsunderstøttelseslovgivning med alle dens uheldige Sider, en Lovgivning, som frister de paagældende til, snarest ske kan, saa saare Alderen er naaet, at søge at opnaa Understøttelse, medens der i den foreslaaede Lovgivning er en Stimulans for de gamle til at søge at klare sig selv det længst mulige; vi skal indtil videre blive staaende ved en Aldersdomsunderstøttelseslovgivning, som giver Folk en Stimulans i Retning af Forbrug for at kunne opnaa Understøttelse, medens den foreslaaede Lovgivning skulde stimulere Opsparingen og ogsaa vil gøre det. Ikke des mindre siger det ærede Medlem — paa sit Partis Vegne, udtalte han —: Lad os først faa en Kommission, som skal undersøge Muligheden for Gennemførelse af en Folkeforsikring. Men naar denne Kommission har gennemført sit Arbejde, maa det ærede Medlem jo vide, at saa er Vejen til Folkeforsikringsmaalet uhyre lang, den vil kræve mindst 2 Menneskealdre, og i den Periode vil vel sagtens det ærede Medlem paa sit Partis Vegne blive siddende med det frie Skøn, med Aldersdomsunderstøttelsesprincippet.

Jeg maa, som sagt, udtale min dybeste Forbavelse over den Stilling, det ærede Medlem her har indtaget, og den allerstørste Forundring over det Modsætningsforhold, der var mellem det ærede Medlems Tale og de Ordførertaler, som Folketingsmand Vesterager paa sit Partis Vegne har holdt i Folketinget. Men naturligvis, paa den Maade tilvejebringes der noget for enhver Smag, og jeg er ikke uvidende om, at der ogsaa i det ærede Medlems Parti her og dér er Betænkelighed ved Overgangen fra det gamle til det nye, som der her bydes paa.